

Oli kunagi üks vana maja. See maja asus ühes pisikeses pooleldi maha jäetud külas, mille elanikud olid kas suurematesse linnadesse ära kolunud või juba ammu lihtsalt ära surunud. See vana maja nägi juba kaugelt vaadates väga trööstitu väija - katus oli pooleldi sisse kukkunud, kivist kaelte poole sisse visatud akende ette olid risti - rästi löödud puust lauad, vana mädanenud üks kõlksus tuule käes ning üle kogu ühegi vohas taltsitatutu lünderohti. Selles majas ei olnud ühtegi elanikku, kei mitte areestada pörandalauade all ja mädanenud toa - ruukades ~~elutsevat~~ elutsevat ja meelatud veirusel paljunevat majavampi ja lisaks meidugi juba mainitud lünderohti.

Need vähesed inimesed, kes külas veel elasid, käisid majast hirmu - nult võimalikult suure kaarega mööda, et mitte kogemata kokku juhtida nende jubedustega, mis majas inimeste arvates võisid leiduda. Kõik kartsid seda maja, keid mitte ainult selle kummitusliku välimuse tõttu. Selle majaga käis kaasas ka hirmus legend. Legend, mille täpseid algeid ei mäletanud enam keegi, aga hirmujuttude näel säilis see kuigi üht - või teistpidi külaelanike ajudes.

Luugu rääkis ühest ühe jalaga kummalisest mehest, kes seal majas kunagi oli elanud. Nimi oli tal olnud midagi veist Jüri - soomast, keid inimeste seas laiemalt tuntud kui Mündi - Meelis. Peret tal polnud. Einast, ei lapsi. Oli vaid üks kergelt nälgunud ilmaega kaardkrants, keli otsas, kes mõne versiooni kohaselt Mündi - Meelise libakendiks moonderunud send olnud, keda Meelis täiskuuöödel oma maja keldrisse libustas, et ta külaelanike kallale ei toimaks ja nende kõiisid läbi ei hammustaks. See on aga juba näisugune ulme, et eriti ei uskunud seda ka küla peameija Linda, kes olati peamine kuulujuttude levitaja ja teiste ajades vrgitseja oli olnud.

Oma küündnime sei Mündi - Meelis oma igapäevase harjumuse järgi,

